

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 299/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. apríla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Petra Kohúta, súdneho exekútora, Mičinská cesta 35, Banská Bystrica, zastúpeného advokátkou JUDr. Idou Cabanovou, Advokátska kancelária, Mičinská cesta 35, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 1 Er 3418/1999-24 z 23. júla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Petra Kohúta **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. augusta 2014 doručená sťažnosť JUDr. Petra Kohúta, súdneho exekútora, Mičinská cesta 35, Banská Bystrica (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 Er 3418/1999-24 z 23. júla 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ako súdny exekútor vykonával exekúciu na vymożenie pohľadávky spoločnosti Slovak Telekom, a. s. (ďalej len „oprávnená“), proti [REDACTED] (ďalej len „povinný“). Po zistení nemajetnosti povinného uznesením okresného súdu č. k. 1 Er 3418/1999-24 z 23. júla 2013 bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a bola zastavená. Zároveň sa rozhodlo tak, že sa sťažovateľovi náhrada trov exekúcie nepriznáva. Ďalším uznesením okresného súdu č. k. 1 Er 3418/1999-40 z 12. júna 2014 bolo odvolanie sťažovateľa proti predchádzajúcemu uzneseniu okresného súdu odmietnuté.

2.1 Sťažovateľ vo svojej sťažnosti tvrdí, že okresný súd tým, že odmietol jeho odvolanie ako osoby, o ktorej právach sa rozhodovalo v konaní, porušil jeho označené práva podľa ústavy a dohovoru. Z hľadiska materiálnej ochrany zákonnosti, ako aj práv a oprávnených záujmov okresný súd nemal odvolanie odmietnuť. Sťažovateľ za porušenie základného práva považuje to, že hoci sa rozhodovalo o jeho ústavných právach, bolo jeho odvolanie odmietnuté.

2.2 Sťažovateľ žiada vydať tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa JUDr. Petra Kohúta, súdneho exekútora na súdnu ochranu upravené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod číslom konania 1 Er 3418/1999 porušené.

2. Rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica 1 Er 3418/1999-40 zo dňa 12.6.2014 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 284,08 Eur(...), ktoré je Okresný súd Banská Bystrica povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. Idy Cabanovej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

3. Z uznesenia okresného súdu č. k. 1 Er 3418/1999-40 z 12. júna 2014 vyplýva, že ním bolo odmietnuté odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 1 Er 3418/1999-24 z 23. júla 2013 vo výroku o trovách exekúcie.

3.1 Okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol: *«Dňa 01. 11. 2013 nadobudol účinnosť zákon č. 299/2013 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. Uvedená novela Exekučného poriadku sa dotkla aj ustanovenia § 58 ods. 6 upravujúceho do 31. 10. 2013 prípustnosť odvolania proti výroku o náhrade trov konania v rozhodnutiach podľa § 57 Exekučného poriadku; od 01. 11. 2013 Exekučný poriadok prípustnosť odvolania proti rozhodnutiam o náhrade trov konania pri zastavení exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku výslovne neupravuje, preto podľa § 202 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potom platí, že ak o trovách exekúcie pri jej zastavení podľa § 57 Exekučného poriadku rozhodol sudca, odvolanie proti výroku o náhrade trov exekúcie nie je prípustné.*

Podľa § 243b ods. 1, 2 a 3 Exekučného poriadku, exekučné konania začaté pred 1. novembrom 2013 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. októbra 2013, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak. Ustanovenia § 36 ods. 8 až 13, § 46 ods. 3 až 7 a § 60 ods. 2 sa použijú aj na konania začaté pred 1. novembrom 2013. O odvolaní proti výroku o náhrade trov konania v rozhodnutí podľa § 57, ktoré bolo podané pred 1. novembrom 2013, sa rozhodne podľa predpisov účinných do 31. októbra 2013; to neplatí, ak ide o odvolanie podané proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, o ktorom doposiaľ nerozhodol sudca.

S účinnosťou od 01. 11. 2013 stratil krajský súd funkčnú príslušnosť na rozhodnutie o odvolaní proti výroku o trovách exekúcie v uznesení vydanom vyšším súdnym úradníkom. Krajský súd rozhoduje len o odvolaniach proti výroku o trovách exekúcie v uznesení vydanom sudcom, ak odvolanie bolo podané do 31. 10. 2013. Pre posúdenie funkčnej príslušnosti krajského súdu na rozhodnutie je rozhodujúci dátum podaného odvolania, pretože prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 01. 11. 2013 predloženi spisu

odvolaciemu súdu neprípisyujú žiadny právny význam (záver z rokovania občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27.11. 2013).

Z obsahu spisu vyplýva, že súdny exekútor podal odvolanie na súd osobne dňa 06. 08. 2013, pričom sudca okresného súdu do 31. 10. 2013 o odvolaní nerozhodol. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, s poukazom na § 243b ods. 3 za bodkočiarkou vyplýva, že funkčne príslušným na rozhodnutie o odvolaní je zákonný sudca okresného súdu a to bez ohľadu na to, či mieni alebo nemieni odvolaniu vyhovieť. V tomto prípade nie je už možné aplikovať § 374 ods. 4 vetu druhú za bodkočiarkou OSP, pretože Exekučný poriadok ako lex specialis (osobitný predpis) k OSP to vylučuje.

Exekučné konanie sa začalo dňom 29. 11. 1999, kedy bol súdnemu exekútorovi doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie proti povinnému (§ 36 ods. 2 Exekučného poriadku).

Podľa § 37 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku (v znení účinnom ku dňu začatia exekučného konania, t. j. 29. 11. 1999) účastníkmi exekučného konania sú oprávnený a povinný. Ak sú exekúciou postihnuté veci v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, účastníkom konania, ak ide o tieto veci, je aj manžel povinného.

Podľa v tom čase účinného znenia § 37 ods. 1 Exekučného poriadku účastníkmi exekučného konania boli oprávnený a povinný. Ani v ďalších odsekoch tohto ustanovenia nie je súdnemu exekútorovi priznané postavenie účastníka exekučného konania a to ani v prípade, ak súd rozhoduje o náhrade trov exekúcie. Až zákonom č. 32/2002 Z. z. (účinným od 1. februára 2002) došlo k takej zmene, že v § 37 ods. 1 Exekučného poriadku sa na konci pripojila veta: „Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor.“. Zároveň však zákonodarca v § 235 ods. 2 Exekučného poriadku stanovil, že „exekučné konania, ktoré sa začali do 1. februára 2002, sa dokončia podľa doterajších predpisov“. Preto, pokiaľ exekútor podal odvolanie proti uzneseniu súdu prvého stupňa, podal ho ako osoba neoprávnená na podanie odvolania (porovnaj k tomu aj uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. mája 2009 sp. zn. 2 Cdo 126/2009 a z 27. januára 2010 sp. zn. 1 Cdo 14/2010).

Podľa § 251 ods. 4 OSP na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu (Exekučný poriadok) sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. Rozhoduje sa však vždy uznesením.

Kedže riešenie odvolania pred okresným súdom ako súdom I. stupňa OSP samostatne neupravuje, sudca pri rozhodovaní využil zásadu analógie (corrationalitas) a aplikoval ustanovenia prináležiace konaniu na odvolacom súde (štvrtá časť, prvá hlava OSP).

Podľa § 218 ods. 1 písm. b) OSP odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

Z dôvodu, že odvolanie proti uzneseniu okresného súdu vydaného vyšším súdnym úradníkom, ktorým súdnemu exekútorovi nebola priznaná náhrada trov exekúcie, bolo podané neoprávnenou osobou, sudca okresného súdu podľa § 218 ods. 1 písm. b) OSP toto odvolanie odmietol.»

III.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

5. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

IV.

6. Z veľmi stručného textu sťažnosti vyplýva iba toľko, že označené práva sťažovateľa mali byť porušené tým, že jeho odvolanie bolo odmietnuté, hoci sa rozhodovalo o jeho právach, čo z hľadiska materiálnej ochrany zákonnosti, ako aj práv a oprávnených záujmov nebolo prípustné.

6.1 Z pohľadu ústavného súdu treba najprv konštatovať, že o odvolaní sťažovateľa podanom proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka okresného súdu rozhodol sudca okresného súdu, ktorý dospel k záveru, podľa ktorého sťažovateľ nebol osobou oprávnenou podať odvolanie, a preto toto odvolanie odmietol.

6.2 Sťažovateľ v podanej sťažnosti konkrétnejšie nepolemizuje s rozhodujúcim záverom sudcu okresného súdu, podľa ktorého ho nebolo možné považovať za osobu oprávnenú podať odvolanie. Rovnako absentuje akákoľvek prípadná protiargumentácia sťažovateľa proti tomu záveru, podľa ktorého funkčná príslušnosť na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľa nepatrila krajskému súdu, ale okresnému súdu, hoci tento právny názor vlastne znamená, že sudca okresného súdu sa považoval za funkčne príslušného konať a rozhodnúť o odvolaní proti uzneseniu vydanému taktiež okresným súdom v osobe

vyššieho súdneho úradníka. Sudca teda podľa vlastného právneho názoru konal a rozhodoval v rámci odvolacieho konania.

6.3 Za uvedeného stavu možno konštatovať, že sťažovateľ vytýka okresnému súdu to, že jeho odvolanie smerujúce proti výroku o náhrade trov konania nebolo preskúmané meritórne (vecne), pretože bolo odmietnuté z dôvodu nedostatku oprávnenia sťažovateľa odvolanie podať. Sťažovateľ nijako nenamietal v podanej sťažnosti funkčnú príslušnosť okresného súdu rozhodnúť o jeho odvolaní. Nespochybnil teda, že rozhodnutie sudcu okresného súdu bolo odvolacím rozhodnutím vydaným v rámci odvolacieho konania.

7. Čo sa týka samotných záverov okresného súdu ústavný súd ich nepovažuje za arbitrárne a postup okresného súdu nemožno vyhodnotiť ako porušenie ústavných práv sťažovateľa z týchto dôvodov:

7.1 Z príloh priložených k sťažnosti vyplýva, že exekučné konanie vo veci sp. zn. 1 Er 3418/1999 bolo začaté vydaním poverenia okresným súdom 7. decembra 1999 sťažovateľovi ako súdnemu exekútorovi.

Rovnako je dané, že podľa § 37 ods. 1 Exekučného poriadku platného a účinného v čase vydania poverenia (platného účinného až do 31. 1. 2002) „*účastníkmi exekučného konania sú oprávnený a povinný*“. Novelou § 37 ods. 1 Exekučného poriadku zákonom č. 32/2002 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „*novela*“), bol tento odsek doplnený o právnu normu v znení: „*Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor.*“ Zároveň však novela v § 235 Exekučného poriadku upravila nový odsek 2, ktorý znel: „*Exekučné konania, ktoré sa začali do 1. februára 2002, sa dokončia podľa doterajších predpisov.*“ Novela nadobudla účinnosť 1. februára 2002.

7.2 Z uvedeného pohľadu možno uzavrieť, že závery okresného súdu o sťažovateľovi ako o osobe neoprávnenej na podanie odvolania sú udržateľné a takýto výklad sa neprieči textu a duchu zákona.

8. Na tomto základe ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. apríla 2016